

bevlogen wijze laat kennis maken met de kunsten en met kunstzinnige impulsen. Natuurlijk mogen we verwachten dat leraren zelf thuis zijn in de reflectieve, dramaturgische, kunsthistorische, pedagogische methodieken en de leerlingen daarin begeleiden. Maar het is net omdat we er intussen achter zijn dat leerprocessen via diverse leerstijlen gebeuren dat de actieve kunsteducatie haar plek hoort te krijgen in het onderwijs.

Kunsteducatie heeft expliciet recht van spreken in het onderwijs sinds in 1997 de eindtermen muzische vorming voor het lager onderwijs werden ingevoerd, maar uit bevraging blijkt het als laatste item de leerplannen en agenda's van het onderwijs te vullen. Methodieken uit de actieve kunsteducatie worden in de lerarenopleidingen tot nu toe eerder stiefmoederlijk behandeld. Tijdens een initiatief als Ho'-Bo, van 1997 tot 2000 georganiseerd door Bronks en Kunst in

Zicht, bleek duidelijk dat er vraag was naar extra vorming voor lectoren van de lerarenopleiding op dat vlak. Hoe kunnen we verwachten dat leraren in de klas deze werkwijzen al hebben leren toepassen, als hun eigen lectoren daarin nog zoekende zijn? Organisaties die zich toespitsen op de actieve kunsteducatie doen dit niet om de leraren te wijzen op hun tekorten, maar doen dit in vele gevallen op vraag van de leraren die juist voelen dat ze met voorbeelden van buitenaf zelf verder komen en hun klasgroepen een meerwaarde aanbieden. Het negatief beoordelen van deze initiatieven gebeurt in het decembernummer van Etcetera, mijns inziens, vanuit een gebrek aan realiteitszin over het onderwijs. Tussen de lijnen valt te lezen dat Marleen Baeten vooropstelt dat elke leerkracht van kunsteducatie een prioriteit dient te maken. De realiteit is anders: leraren zijn door hun toenemende taakbelasting vragende par-

tij om kunstdocenten in de klas aan het werk te zetten. Zie hiervoor trouwens ook wat de CanonCultuurcel doet. Zou het Departement Onderwijs zoveel energie steken in de ondersteuning van leraren bij de realisatie van de muzische en kunstzinnige vorming als die leraren er geen nood aan hebben?

Overleg en empathie

In plaats van ervan uit te gaan dat elk kind en elke leerkracht tot de Kunsten bekeerd moeten worden, zou het als conclusie van een reeks over kunsteducatie realistisch en opbouwender zijn geweest om het debat over kunsteducatie te spijzen vanuit de meerwaarde van wat kunst, cultuur en onderwijs samenbrengt. Via het artikel in Etcetera is opnieuw schrijnend voelbaar hoe de sector van de kunsten de kunsteducatie nog niet au sérieux neemt. De grootste pijnpunten bevinden zich niet in de keuzes of kwalitei-

ten van bepaalde initiatieven. Ze laten zich voelen in het niet op gang komen van de communicatie tussen kunst, kunsteducatie en onderwijs. Ze worden zichtbaar in het gebrekkige overleg en in het naast mekaar blijven praten van de verschillende partners. Het debat over kunsteducatie, dat trouwens niet echt een plek heeft om gevoerd te worden, heeft nood aan opbouwend overleg, aan gezamenlijke doelen en aan ruime empathie. Sectoren die zichzelf au sérieux nemen zouden, met respect voor eigenheid en diversiteit, kunnen komen tot een gezamenlijke en onderbouwde visieontwikkeling, kwaliteitsbewaking en opbouwend kritische zin.

Een pijnlijke realiteit. Een gemiste kans.

Leen Thielemans
februari 2004

foto © Ben van Duin

ZHOLLANDIA

RICHARD III

Richard III van William Shakespeare is de incarnatie van het Kwaad. Regisseur Johan Simons verlegt het perspectief naar Richards moeder, die onontkoombaar van hem blijft houden. In de bewerking van Peter Verhelst strijden Richards machtwellust en grenzeloze gewelddadigheid met het streven naar een nieuwe, zuivere wereld en het verlangen naar liefde.

spel Aus Greidanus Jr, Fedja van Huêt, Frank Lammers, Hadewych Minis, Frieda Pittoors e.a.
muziek Veenstudio

Mei 2004
ma 3 en di 4 Antwerpen_Het Toneelhuis +32 3 2248844
do 6 en vr 7 Gent_Vooruit +32 9 2672828
di 25 Hasselt_Cultureel Centrum +32 11 229933

richard.zthollandia.nl
met repetitiedagboek en webcam